

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.IV.21.211/2021/4.

A tanács tagjai:

Dr. Kovács Zsuzsanna a tanács elnöke

Dr. Zumbók Péter előadó bíró

Dr. Stark Marianna bíró

A felperes:

felperes (cím)

A felperes képviselője:

Gál & Oberfrank Ügyvédi Iroda (cím1, ügyintéző: dr. Oberfrank Olivér ügyvéd)

Az alperes:

alperes (cím2)

Az alperes képviselője:

SBGK Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: dr. Borbély Boglárka ügyvéd)

A per tárgya:

Személyiségi jogsértés megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.332/2021/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 62.P.20.980/2020/10.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy az illetékes állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg a Magyar Államnak 70.000 (hetvenezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A 2001. április 26-án született felperes a név egyesület versenyzőjeként részt vett az Úszók Országos Bajnokságán, amelyet 2017. április 19-22. között rendeztek helységben.

[2] Az alperes mint médiaszolgáltató által üzemeltetett név1 televíziós csatorna „cím4” című hírműsorának 2017. május 15-i reggeli adásában „Tini szexbotrány az úszóknál” címmel mutattak be tudósítást a fenti sporteseményen történekről. Abban beszámoltak arról, hogy az öltözőkabinban szexelt két fiatal az Úszók Országos Bajnokságán helységben, amit egy harmadik társuk mobiltelefonnal felvett, majd a videó kikerült az internetre. A tudósítás szerint a szövetség elnöke vizsgálatot indított, és mind a felvételt készítő 19 éves fiatal, mind a szexelők fegyelmit kaptak. A műsorban bemutattak egy homályos felvételt, de nem lehetett felismerni, hogy azon pontosan ki és mi látható. Az ahhoz fűzött narrációban az alábbiak hangzottak el: „Két tini egymással szeretkezik az egyik helységi uszoda öltözőkabinjában. Ez látszik ezen a felvételen, amit egyik társuk vett fel. Az eset a helységi úszó országos bajnokság alatt történt.” A híradó beszámolójából kiderült továbbá, hogy az érintett fiatalok egyike 17, a másik 16 éves lehetett, és a fiatal úszólány a név versenyzője, míg a szexjelenetet a helység liek 19 éves tehetségének a telefonjával rögzítették.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[3] A felperes módosított keresetében a magánélethez való joga megsértésének megállapítását, és az alperes 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését kérte. Hivatkozása szerint az a körülmény, hogy mi és hogyan történt vele az országos bajnokság idején, a magánéleteének része. Előadta, hogy a személyének körülírásával az alperes erről csak a hozzájárulása esetén tudósíthatott volna.

[4] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a felvételen szereplőket nem lehetett felismerni, és olyan utalás sem volt, amely alapján a felperes beazonosítható lett volna. Kifejtette továbbá, hogy az eset egy közérdeklődésre számot tartó botrány volt, amelyről a sajtó beszámolhatott.

Az első- és másodfokú ítélet

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[6] Álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatokból nem lehetett megállapítani, hogy a tudósítás a felperesről szólt volna. Kiemelte, hogy ebből a szempontból egy átlagnéző megközelítéséből kellett kiindulni. Ehhez képest figyelembe vette, hogy a felhasznált képeken az úszók arca ki volt takarva, a műsorban az érintetteket nem nevezték meg, és olyan utalás sem hangzott el, amely alapján a felperest be lehetett volna azonosítani.

[7] Tekintettel volt arra, hogy a felperes a tárgyalások egyikén sem jelent meg, ezért személyesen nem volt meghallgatható. Rögzítette továbbá: a felperes az érintettsége tekintetében bizonyítást nem ajánlott fel, csupán a műsor tartalmára hivatkozva állította, hogy az róla szól. Emellett utalt a felperesnek a keresetlevélben tett arra az állítására, amely szerint nem folytatott szexuális aktust a 2017-es helységi Úszók Országos Bajnokságon. Értelmezése szerint ez is inkább azt erősíti, hogy a peresített tartalom nem a felperesről szólt.

[8] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes „cím4” című hírműsor 2017. május 15-i reggeli híradójában sugárzott „Tini szexbotrány – már a rendőrség is nyomoz a tini úszók szexbotránya miatt” című műsorrészelével megsértette a felperes magánéletét; kötelezte az alperest 500.000 forint sérelemdíjnak a felperes részére történő megfizetésére.

[9] A fellebbezésre figyelemmel elsődlegesen abban a kérdésben foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a kifogásolt közlés – képes és szöveges – tartalmának egészét helyesen, a személyiségi jogi perekben is megfelelően irányadó PK 13. számú állásfoglalásnak megfelelően értékelte-e. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a kifogásolt műsorreszellet egészét, a képes és a szöveges tartalmat együttesen kellett vizsgálni. Ehhez képest tévesnek, a PK 13. számú állásfoglalásnak nem megfelelőnek tartotta azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, hogy a műsorreszelletben közölt információk és bemutatott képek alapján a felperes személyének az átlagnéző vagy a bíróság számára kell felismerhetőnek lennie. Hangsúlyozta, hogy a keresetösszeírás jog fennállása akkor is megállapítható, ha a felperes a műsor tartalmából egy szűkebb kör (pl. barátok, ismerősök, versenytársak) számára felismerhetővé válik, és ezáltal szenved el jogsérelmet.

[10] Megalapozottnak tartotta a felperesnek azt a fellebbezési hivatkozását, hogy az elsőfokú bíróság a műsorreszellet képi tartalmát és az egyéb közléseket nem teljes körűen, egymással összefüggésben értékelte. Az elsőfokú bírósággal ellentétben nem tartotta figyelmen kívül hagyhatónak azt, hogy teljesen szükségtelenül közölték az érintett úszónő egyesületét és életkorát. Álláspontja szerint az alperes ezzel jelentősen szűkítette a lehetséges érintetti kört azok számára, akik a felperest korábban ismerték. Az elsőfokú bíróságtól eltérően azt is értékelte, hogy bár a műsorreszelletben szereplő képeken az úszónők ki vannak takarva, az alperes többször, visszatérő módon olyan képet mutatott be, amelyen csak egy személy látható. Értelmezése szerint ezért a képes tartalom nem csupán illusztrációként jelent meg, hanem azt az információt is közvetítette, hogy valamennyi képen az érintett úszónő látható. Értékelte továbbá, hogy a képek között olyan is szerepelt, amelyen a kitakarás a közletről mutatott arcformát, az arc arányait és a hajviseletet alig érintő kikockázás formájában történt, míg más képeken az ábrázolt személy magassága és alakja is jól kivehető. Mindezeket a körülményeket összességében elegendőnek tartotta ahhoz, hogy legalább egy szűk kör a felperest azonosítsa azzal az úszónővel, akiről a műsorreszellet szólt.

[11] A felperes magánélethez való jogának érintettségét azért is megállapíthatónak tartotta, mert a közölt képi és szöveges információk alapján a felperes személye az interneten és a közösségi médiában hozzáférhető információk segítségével könnyen kutathatóvá vált.

[12] A felperesnek a szexuális aktust vitató perbeli nyilatkozatát az elsőfokú bírósággal szemben csak úgy tartotta értékelhetőnek, hogy a felperes a magánéleti esemény minősítését, és nem azt vitatta, hogy a rögzített jelenet és az amiatt indult fegyelmi eljárás egyik érintettje ő maga volt. Az említett nyilatkozatot annak cáfolatára sem tartotta alkalmasnak, hogy a képek és az elhangzott információk alapján a már hivatkozott szűk körbe tartozó személyek a felperest azonosították az esemény érintettjeként. Lényegesnek tartotta továbbá azt a nem vitatott tény, hogy a felperes volt a fegyelmi ügy egyik érintettje, azaz ténylegesen ő volt az, akiről a műsorrészletben hivatkozott felvétel készült.

[13] Mindezekre tekintettel a felperes keresetösségi jogát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § b) pontja tekintetében fennállónak tartotta. Megállapította, hogy a műsorrészlet a felperes anonimitását nem biztosította megfelelően, és a magánéletének intim részletébe engedett betekintést olyan nyilvánosság számára, amellyel a felperes azt megosztani nem kívánta. Ezzel szemben alaptalannak minősítette az alperesnek azt a hivatkozását, hogy a téma közérdeklődésre tartott számot, és azt jogszerűen mutatta be. Ennek kapcsán rámutatott arra, hogy a kiskorú felperes nem közéleti szereplő, és a magánéleti eseménye nem közügy, hanem az kiemelt védelemre szorul. Éppen ezért ezt a beavatkozást a 7/2014. (III. 7.) AB határozat érveivel sem tartotta igazolhatónak.

[14] Megállapította egyúttal, hogy a felperes a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdése alapján megalapozottan követelt sérelemdíjat. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint a sérelemdíj mértékének meghatározásánál figyelembe vette, hogy az alperes felróhatósága jelentős súlyú volt. Ezt azzal indokolta, hogy a gyermek magánéletét, annak egyik legintimebb részét érintő témában, az azonosíthatóságát indokolatlanul megkönnyítő, csak a bulvár kíváncsiság kielégítésére alkalmas, felesleges szöveges információkat közlő és az anonimitást megfelelően nem biztosító képeket tartalmazó műsorrészlet közlése egy országos nézettségű műsorban különösen súlyos jogsértés. Külön bizonyítás nélkül is elfogadhatónak tartotta, hogy a magánéletet érintő jogosulatlan beavatkozás következtében a sértett kiszolgáltatottnak érzi magát, ami akkor is pszichés teherként jelent, ha a személye széles körben nem vált azonosíthatóvá. Emiatt a követelt sérelemdíj összegét nem találta eltúlzottnak.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[15] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[16] Megsértett jogszabályhelyként az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdését, sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 13. §-át, 2:42. § (1)-(2) bekezdéseit, 2:43. § b) pontját, 2:51. § (1) bekezdés a) pontját és 2:52. § (1) bekezdését, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 221. §-át jelölte meg.

[17] Kifejtette, hogy mivel a felperes személye sem a sajtóközlemény tartalmából, sem a kitakart fényképekről, sem pedig a videófelvételből nem volt felismerhető, az érintetteket a műsorban nem nevezték meg, ezért még a felperest ismerő szűkebb személyi kör számára

sem volt levonható olyan következtetés, hogy a felvételen a felperes szerepelt. Hangsúlyozta továbbá: a felperes a keresetlevelében maga is megerősítette, hogy a sérelmezett videofelvételen valóban nem ő szerepel. Emiatt fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperes keresetösségi joga hiányzott.

[18] A fentiekhez képest helytelennek és iratellenesnek tartotta a másodfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a keresetösségi jog fennállása akkor is megállapítható, ha a felperes a műsortartalomból egy szűkebb kör számára felismerhetővé válik. Érvelése szerint ugyanis a felperes az említett szűkebb kör általi felismerhetőségét nem bizonyította. Emellett a jogerős ítélet indokolásának önellentmondásosságára is hivatkozott. Előadta, hogy a másodfokú bíróság előbb utalt a felperesnek arra a nyilatkozatára, amely szerint a felvételen nem ő szerepel, a későbbiekben azonban ezt már nem vette figyelembe. Kiemelte: a felperesnek a keresetlevelében tett fenti nyilatkozata akként értelmezhető, hogy nem folytatott szexuális aktust az úszóbajnokságon, ami azt jelenti, hogy a felvételeken nem ő szerepel.

[19] Mindezek miatt állította, hogy a felperes személyiségi jogát nem sértette meg, ugyanis egyrészt – a felperes által is megerősítetten – nem ő szerepel a felvételeken, másrészt a felvételeken szereplő, kitakart személyről nem a felperes ismerhető fel.

[20] Megismételte azt a hivatkozását is, amely szerint olyan közérdeklődésre számot tartó eseményről volt szó, amelyről jogszerűen tudósított, és médiaszolgáltatóként a tájékoztatási kötelezettségét teljesítette.

[21] Jóllehet a kifejtett indokok miatt a személyiségi jogsértés szankcióit eleve nem tartotta alkalmazhatónak, a sérelemdíj tekintetében külön is hivatkozott annak eltúlzott összegére, valamint arra, hogy a felperes az őt ért konkrét sérelmet, hátrányt nem jelölte meg.

[22] Sérelmezte továbbá, hogy a jogerős ítélet nem tartalmaz részletes indokolást, nem ismerteti azokat a körülményeket, amelyek alapján a másodfokú bíróság az érdemi védekezésében foglaltakat megalapozatlannak tekintette.

[23] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] A felülvizsgálati kérelem alaptalan az alábbiak szerint.

[25] A Kúria a régi Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között eljárva, a felülvizsgálati eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet az alperes által megjelölt és érdemben vizsgálható okokból nem jogszabálysértő.

[26] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésének megsértését is állította. Ezzel kapcsolatban abból kellett kiindulni, hogy a felülvizsgálatot jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni [rég Pp. 270. § (2) bekezdés], a felülvizsgálati kérelemben jogszabálysértést kell előadni [rég Pp. 272. § (2) bekezdés], valamint a Kúria a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértést vizsgálhatja [rég Pp. 275. § (2) bekezdés]. Az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás utolsó előtti bekezdése szerint az Alaptörvény a jogrend alapja, ugyanakkor az Alapvetés C) cikk (3) bekezdése, az R) cikk (2) bekezdése és a T) cikk (2)-(3) bekezdései alapján az Alaptörvény nem jogszabály. Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságoknak a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezniük. Ebből következően a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabálysértések vizsgálata körében a Kúriának a megsértettként állított jogszabályi rendelkezést az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmeznie, és erre

figyelemmel kell állást foglalnia a jogszabálysértésről. A Kúria azonban nem vizsgálhatja, hogy a jogerős ítélet sérti-e az Alaptörvényt, mert erre kizárólag az Alkotmánybíróság jogosult az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján [Kúria Pfv.V.21.965/2018/8. (BH 2020.324.)]. Az Alaptörvény megsértésére hivatkozás tehát önmagában nem ad alapot felülvizsgálati kérelem előterjesztésére, amellet valamilyen konkrét anyagi vagy eljárási jogszabály megsértésének megjelölését is kell tartalmaznia a kérelemnek az érdemi elbíráláshoz (Kúria Pfv.III.20.015/2019/2.). A Kúria ezért érdemben nem vizsgálhatta, hogy a jogerős ítélet sérti-e az Alaptörvénynek a felülvizsgálati kérelemben feltüntetett rendelkezését.

[27] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében – miként az eljárás korábbi szakaszaiban is – a felperes keresetösségi jogának fennállását vitatta. Ezzel kapcsolatban a mindkét fokú bíróság által felhívott, a személyiségi jogi perekben is megfelelően alkalmazandó PK 13. számú állásfoglalás I. pontjából kellett kiindulni, amely szerint sajtó-helyreigazítást az kérhet, akinek a személyére a sajtóközlemény – nevének megjelölésével vagy egyéb módon – utal, vagy akinek a személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető. Az ennek alapján elvégzendő vizsgálat során az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával ellentétben nem az átlagnéző vagy a bíróság nézőpontjának van jelentősége, a sajtóközleménnyel érintett személynek nem a számukra kell felismerhetőnek lennie. A személyes érintettség megállapításához ugyanis nincs szükség arra, hogy az érintett személye mindenki számára egyértelmű legyen, elegendő, ha szűkebb körben megvalósul a felismerhetőség (Kúria Pfv.IV.20.643/2019/4.). A személyiségvédelmi igény érvényesítéséhez elegendő az, ha az érintett személyt a szűkebb környezete felismeri (Kúria Pfv.IV.21.837/2018/4.). A másodfokú bíróság ezért helyesen fejtette ki, hogy a felperes keresetösségi jogát már az is megalapozta, ha a sérelmezett műsortartalomból egy szűkebb kör számára felismerhetővé vált.

[28] Az azonosíthatóságnak az előzőekben említett szintje volt tehát az, amelyre a műsorészlet tartalmának értelmezésekor figyelemmel kellett lenni. Az értelmezés alapvető szempontjának pedig – a személyiségi jogi perekben ugyancsak megfelelően alkalmazandó – PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint annak kellett lennie, hogy a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni, és annak egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni. A másodfokú bíróság e szerint értékelte a kifogásolt sajtóközleményt, és ennek alapján helytállóan jutott arra – az elsőfokú bíróságétól eltérő – következtetésre, hogy a felperes személye legalább egy szűk kör számára beazonosítható volt. Ezzel összefüggésben helyesen tulajdonított jelentőséget annak, hogy az alperes az egyesület neve és az életkor szükségtelen közlésével eleve jelentősen leszűkítette a lehetséges érintettek körét azok számára, akik a felperest ismerték. A másodfokú bíróság a műsorészletben bemutatott fényképfelvételekről is helyesen állapította meg, hogy azok szintén lehetővé tették a felperesnek az említett körben való felismerhetőségét. Mivel azok – a kitakarás ellenére is kivehetően – ugyanazt a személyt ábrázolták, és a tudósításban több alkalommal is megjelentek, a funkciójuk nem csupán az elhangzottak illusztrálása volt, hanem azt a jelentéstartalmat hordozták, hogy az azokon látható személy azonos a botrányban érintett fiatal úszónővel. Ráadásul – ahogyan a jogerős ítélet indokolása is rögzíti – olyan közeli fényképfelvétel is volt, amely a kikockázás módja miatt a beazonosítást még inkább megkönnyítette. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság részéről hiányolt további bizonyítás szükségtelen volt.

[29] A felperesnek az alperes által következetesen hivatkozott perbeli nyilatkozata sem adhatott okot a fentiektől eltérő, a keresetösségi jog fennállását kizáró következtetés levonására. A felperes a keresetlevelében azt adta elő, hogy „[...] nem folytatott szexuális aktust a helységben megtartott, név2 emlékére megrendezett CXVII. Országos Bajnokság helyszínén, annak időtartama alatt, a róla jogellenesen készített felvételek az alperes

közlésével ellentétben ilyen képsorokat nem is tartalmaznak". Ez az alperes felülvizsgálati álláspontjával szemben semmiképpen sem értelmezhető a felperes részéről annak megerősítéseként, hogy a felvételen nem ő szerepel. A felperes a nyilatkozatában éppen azt sérelmezte, hogy jogellenesen készítettek róla felvételt, és ehhez képest – ahogyan a jogerős ítélet indokolása tartalmazza – a magánéleti esemény minősítését vitatta, vagyis azt, hogy a műsorrészletben közölteknek megfelelően a felvételen szexuális aktust folytatott volna. Emellett a felperes azt sem vonta kétségbe, hogy ő volt az egyik úszó, aki ellen a történetek miatt a tudósításban is említett fegyelmi eljárás indult. A másodfokú bíróság ezeket a körülményeket maradéktalanul értékelte, a vitás tartalmú perbeli nyilatkozat értelmezése alapján kialakított álláspontjának kellő indokát adta, ebben a körben a jogerős ítélet indokolása – a felülvizsgálati kérelemben kifejtettekkel ellentétben – hiányosnak és önellentmondásosnak sem tekinthető. A jogerős ítélet ezért nem sérti a régi Pp. 221. § (1) bekezdését.

[30] Mindezekre tekintettel a felperes keresetösségi joga a sérelmezett sajtóközlemény tekintetében fennállt, és jogosult volt az azzal összefüggésben állított személyiségi jogsértés jogkövetkezményeinek érvényesítésére. A magánélet megsértése [Ptk. 2:43. § b) pont] az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett, az Egyesült Nemzetek Közgyűlése XXI. ülésszakán, 1966. december 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 17. cikke alapján a magánélettel kapcsolatos önkényes vagy törvénytelen beavatkozással azonosítható. A beavatkozást általában akkor kell önkényesnek tekinteni, ha az érintett akaratával, szándékával kifejezetten ellentétes, és a beavatkozást a gondosan mérlegelt körülmények sem indokolják (BH 2001.61.). Az adott esetben ez a személyiségi jogsértés nem kétségesen megvalósult, az alperes ugyanis egy országos nézettségű televíziós műsorban a kiskorú felperesről a hozzájárulása nélkül készült, a tudósítás szerint őt szexuális tevékenység folytatása közben megjelenítő videofelvételt mutatott be, és ahhoz kapcsolódóan szükségtelenül olyan további információkat és fényképfelvételeket közölt, amelyek a felperest az őt ismerő szűkebb kör számára felismerhetővé tették. Ezt a felperes magánszférájába történt önkényes beavatkozást az alperest mint médiaszolgáltatót terhelő, a felülvizsgálati kérelemben felhívott Smtv. 13. §-a szerinti tájékoztatási kötelezettség teljesítése sem indokolhatta, mivel nem olyan, közérdeklődésre számot tartó témáról volt szó, amely a közügyek szabad vitatásával állt összefüggésben, és amelynél éppen ezért felmerülhetett volna az Alkotmánybíróság által meghatározott szempontrendszer {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [39]-[41]; 3329/2017. (XII. 8.) AB határozat, Indokolás [30]-[32]} szerinti érdekmérlegelés szükségessége.

[31] A jogerős ítélet ezért a személyiségi jogok általános védelmének szabályait tartalmazó Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdése, valamint az előzőekben már hivatkozott Ptk. 2:43. § b) pontja mellett a keresetben alkalmazni kért jogkövetkezményeket meghatározó Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontját és 2:52. § (1) bekezdését sem sérti. Az alperes az utóbbi jogszabályhely téves alkalmazását arra hivatkozással állította, hogy a felperes a követelt sérelemdíj megállapításához az őt ért konkrét sérelmet, hátrányt nem jelölte meg. Ezen túlmenően a keresettel egyezően megítélt sérelemdíj összegét eltúlzottnak tartotta. A másodfokú bíróság ezzel szemben a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdése alapján helyesen állapította meg a felperes sérelemdíjra való jogosultságát. A sérelemdíj mértékének meghatározásakor pedig figyelemmel volt a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében meghatározott szempontokra. Ennek megfelelően, helyesen értékelte a jogsértés súlyát, a felróhatóság mértékét, valamint a jogsértésnek a felperesre gyakorolt hatását. Az e körben értékelt és az előzőekben már részletesen bemutatott körülmények ismeretében a jogerős ítélet alapján a felperest megillető sérelemdíj összege eltúlzottnak a hasonló tárgyú perekben követett bírói gyakorlatot figyelembe véve sem tekinthető.

[32] A Kúria a kifejtettekre figyelemmel, a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[33] 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § *b)* pont, 2:51. § (1) bekezdés *a)* pont, 2:52. § (1) bekezdés

[34] 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 13. §

A döntés elvi tartalma

[35] Sajtóközleménnyel megvalósított személyiségi jogsértés esetén a keresetösségi jogot az is megalapozza, ha a sérelmezett sajtóközleményből az érintett személye egy szűkebb kör számára felismerhetővé vált.

Záró rész

[36] Felülvizsgálati ellenkérelem hiányában a felperesnek az alperes által megtérítendő felülvizsgálati eljárási költsége nem merült fel.

[37] Az alperes az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta [az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés *f)* pontja] miatt le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés *d)* pontja és 50. § (1) bekezdése alapján meghatározott mértékű felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megfizetésére az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazott, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles.

[38] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[39] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdésének *e)* pontja zárja ki.

Budapest, 2022. április 6.

Dr. Kovács Zsuzsanna s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró, Dr. Stark Marianna s.k. bíró